

Sygn. akt II K 764/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Andrzejewska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Agnieszka Biedka

przy udziale Prokuratora Konrada Jokiel z Prokuratury Rejonowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 16.06.2016 roku

sprawy S. T.,

syna J. i T., nazwisko rodowe matki: W.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 września 2015 roku, w miejscowości P. gm. C., kierował na drodze publicznej ciągnikiem rolniczym marki (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, przy zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, w dwóch kolejnych badaniach: 1,17 mg/l , 1,01 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

ORZĘKA :

1. Oskarżonego **S. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.
2. Na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu tytułem próby na okres 3 (trzech) lat.
3. Na mocy art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka.
4. Na mocy art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny - zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat.
5. Na mocy art. 43a § 2 kk, art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000,00 złotych (pięciu tysięcy złotych 00/100).
6. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500,00 złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 380,00 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 764/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 września 2015 roku S. T. w miejscowości P. od godzin rannych spożywał alkohol z sąsiadami. W pewnym momencie doszło do kłótni pomiędzy nimi na skutek której S. T. wezwał na interwencję Policję. Nie czekając jednak na przyjazd funkcjonariuszy Policji wsiadł do ciągnika rolniczego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) i około godziny 18.55 jeździł nim jako kierowca asfaltową drogą gminną prowadzącą przez wieś P. mimo, że znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości. Gdy zauważył obok swojej posesji stojący radiowóz policyjny, skręcił z drogi publicznej na swoją posesję i zatrzymał ciągnik nie wyłączając silnika przed oborą w pobliżu budy agresywnego psa uniemożliwiając w ten sposób podejście do niego funkcjonariuszy policji, po czym ponownie próbował ruszać ciągnikiem, by dalej nim jechać. Nie chciał opuścić pojazdu. Dopiero po użyciu przez interweniujących policjantów gazu łzawiącego wyłączył silnik i wyszedł z pojazdu. Funkcjonariusze wyczuwszy silną woń alkoholu z ust kierującego postanowili poddać go badaniu na zawartość alkoholu w organizmie, co wymagało przewiezienia go na badanie do Komendy Miejskiej Policji w O.. S. T. chwiejąc się na nogach stawiał czynny opór gdy funkcjonariusze próbowali doprowadzić go do pojazdu służbowego co skutkowało użyciem wobec niego siły fizycznej i zastosowaniem kajdanek. S. T. zachowywał się agresywnie, nie miał przy sobie dokumentów i nie chciał ich wydać Policji. Przeprowadzone dwukrotnie badanie wykazało u S. T. odpowiednio 1,17 mg/l i 1,01 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: zeznania świadka J. B. (k.20v-21; k. 1-1v zbiór C), notatka urzędowa (k. 1 zbiór H) oraz protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2-3 zbiór H).

Oskarżony S. T. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania dalszych wyjaśnień (k. 2-3 zbiór E). Nie stawiał się na rozprawie w postępowaniu sądowym.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo, jak i вина oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego nie budzą żadnych wątpliwości.

Notatka urzędowa funkcjonariusza Policji J. B. (k. 1 zbiór H) potwierdza, że w dniu 08.09.2015 roku o godz. 18.55 w miejscowości P. S. T. jechał drogą publiczną przez wieś kierując ciągnikiem rolniczym. Z notatki tej wynika też, że urządzenie kontrolno – pomiarowe typu Alkometr A2.0/04 (...) nr fabryczny (...) wskazało, że oskarżony jest w stanie nietrzeźwości.

Potwierdzeniem rzetelności ww. notatki jest treść protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2-3 zbiór H) wobec S. T. z którego wynika, że w pierwszym badaniu przeprowadzonym o godzinie 19.56 Alkometr wykazał 1,17 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś w drugim badaniu o godzinie 20.18 – 1,01 mg/l. Według oświadczenia złożonego przez badanego i spisanego w powyższym protokole spożywał on wódkę w ilości 0,5 litra w dniu 08.09.2015 roku o godz. 17.00. W zgodzie z powyższym pozostają zeznania świadka J. B. (k.20v-21; k. 1-1v zbiór C), z których wynika, że już w pierwszym kontakcie z oskarżonym była od niego wyczuwalna silna woń alkoholu, a o uprzednim spożyciu przez niego alkoholu świadczyło ponadto zachowanie oskarżonego, który chwiał się na nogach, miał bełkotliwą mowę, był agresywny, stawiał czynny opór przy próbie wylegitymowania, co skutkowało koniecznością zastosowania wobec niego siły fizycznej, a nawet kajdanek. J. B. konsekwentnie i szczegółowo opisał w jakich okolicznościach zaobserwował zachowanie oskarżonego i potwierdził fakt kierowania przez niego ciągnikiem po drodze publicznej. Zeznania świadka J. B. zasługiwały na wiarę w całości. Świadek ten będąc funkcjonariuszem policji interweniującym w dniu zdarzenia (zresztą na zgłoszenie samego oskarżonego), wiedząc o zachowaniu oskarżonego i okolicznościach czynu powziął z własnych i bezpośrednich obserwacji, po czym opisał zjawiska zaobserwowane na miejscu odbytej interwencji. W tym stanie rzeczy przyjąć należy, że istnieją w sprawie niewątpliwe dowody, wskazujące na to, że oskarżony w chwili czynu kierował ciągnikiem po drodze publicznej i znajdował się wówczas w stanie nietrzeźwości, który na owy czas oscylował na poziomie 2,46 ‰.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż w dniu 08.09.2015 roku około godz. 18.55 prowadząc w stanie nietrzeźwym ciągnik po drodze publicznej we wsi P. gmina C. S. T. wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 kk.

W tym miejscu na marginesie zauważyć należy, że jakkolwiek z informacji o osobie oskarżonego z Krajowego Rejestru Karnego (k. 15-16) wynika, że S. T. skazany został prawomocnie wyrokiem Sądu Rejonowego w B. (...) z dnia 17.02.2016 roku w sprawie VII K 855/15 między innymi za czyn z art. 178a § 1 kk (wyrok prawomocny od 25.02.2016 roku), to jednak nie zachodziła podstawa do zakwalifikowania czynu zarzuconego oskarżonemu w niniejszej sprawie z art. 178a § 4 kk, gdyż mając na uwadze treść tego przepisu znajduje on zastosowanie do sprawcy czynu określonego w art. 178a § 1 kk jeśli był on wcześniej prawomocnie skazany. Czyn zarzucony oskarżonemu w niniejszej sprawie został popełniony wcześniej niż nastąpiło skazanie w przywołanej wyżej sprawie VII K 855/15.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami art. 53 kk nakazującymi uwzględnić zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące.

Jako okoliczności obciążające Sąd potraktował wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażony stanem nietrzeźwości oskarżonego jak i okolicznościami jego popełnienia. Stan nietrzeźwości oskarżonego przy stwierdzonym stanie stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 1,17 mg/l prawie pięciokrotnie przewyższał granice określoną w art. 115 § 16 kk. Oskarżony prowadził ciągnik o godz. 18.55, a więc „w biały dzień” jeśli się weźmie pod uwagę, iż była to jeszcze pora letnia. Miejscem czynu była zaś jedyna asfaltowa ulica we wsi stanowiąca główne centrum życiowe, co upoważnia do stwierdzenia, iż zagrożenie tym zachowaniem również było duże. Jak wiarygodnie zeznał J. B. (k. 21) o ile nie zauważył on na tej drodze ruchu pojazdów, to jednak stali na drodze liczni mieszkańcy wioski. Nadto podkreślić należy, iż oskarżony prowadził ów pojazd nie posiadając wymaganych dokumentów i nie chciał i nie okazał ich funkcjonariuszom policji, co dodatkowo wskazuje na jego lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. Jako okoliczność obciążającą uznano też karalność oskarżonego w dacie orzekania za przestępstwo podobne (k. 15).

Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował fakt, że czyn którego dopuścił się oskarżony stanowiący przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie stanowił pierwszy przypadek naruszenia przez niego przepisu art. 178a § 1 kk.

Z tych względów kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 – letni okres próby wydaje się Sądowi słuszna i we właściwy sposób uwzględniająca nie tylko ww. okoliczności, ale także stopień winy S. T. – 42-letniego, o podstawowym wykształceniu męzczyzny.

W okolicznościach niniejszej sprawy możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. Mając na uwadze definicję legalną ustanowioną w art. 6 § 1 kk „czasem popełnienia przestępstwa” w rozumieniu art. 69 § 1 kk jest czas w którym sprawca działał lub zaniechał działania do którego był obowiązany, zaś ocena, że sprawca nie był skazany na karę pozbawienia wolności w czasie popełnienia przestępstwa dotyczy jedynie skazań prawomocnych z pominięciem skazań, które wcześniej uległy zatarciu (art. 106 kk). W czasie popełnienia czynu zarzuconego oskarżonemu w niniejszej sprawie (08.09.2015 roku) oskarżony nie był skazany prawomocnie (k. 15).

Zdaniem sądu możliwym jest sformułowanie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej – przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary. Orzeczony okres próby będzie właściwy do zweryfikowania opinii, że kara wolnościowa jest wystarczająca dla osiągnięcia jej celów, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

By wzmocnić cele prewencyjne wyroku, a także z uwagi na fakt, iż oskarżony prowadzi działalność gospodarczą i gospodarstwo rolne, Sąd na mocy art. 71 § 1 kk orzekł od oskarżonego grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Kara grzywny pozwoli na efektywne oddziaływanie na oskarżonego i dać mu szansę wyrobienia w nim pożądanego przez prawo potrzeby ukierunkowanej na przestrzeganie prawa. Przy określeniu liczby stawek Sąd miał na uwadze zawartość bezprawia w zarzuconym oskarżonemu czynie,

a wysokość jednej stawki uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego wykazaną w załączonej do aktu oskarżenia informacji o dochodach (k. 8).

Na mocy art. 42 § 2 kk orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na 3-letni okres. Zdaniem Sądu taki wymiar ww. środka karnego uzasadniony jest opisanym wyżej wysokim stopniem społecznej szkodliwości czynu przy jednoczesnym wysokim lekceważeniu innych norm prawa ruchu drogowego.

W okolicznościach niniejszej sprawy – w związku czynem zarzuconym oskarżonemu – nie doszło do faktycznego i rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy czy innego dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, a zatem nie było podstaw do zastosowania dyspozycji art. 63 § 4 kk.

Wobec skazania oskarżonego za przestępstwo określone w art. 178a § 1 kk – jak w niniejszej sprawie – w myśl art. 43a § 2 kk orzeczenie świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie co najmniej 5.000 złotych jest obowiązkowe.

Orzeczone wobec oskarżonego kary, środki karne, świadczenie pieniężne odpowiadają w swym zakresie i rozmiarze celom zapobiegawczym i wychowawczym jakie mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Przyczynią się zdaniem sądu w wystarczający sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu, którego następstwa mogły okazać się bardziej dotkliwe w skutkach dla niego samego, jak również innych osób. Służy temu w szczególności orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na czas adekwatny do czynu oskarżonego. Dodać należy, że od każdego uczestnika ruchu drogowego należy wymagać przestrzegania przepisów z jego zakresu, które ustanowiono przede wszystkim w celu zagwarantowania bezpieczeństwa na drogach.

Orzeczona kara osiągnie także zamierzone cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Postanowieniem z dnia 05.07.2016 roku Sąd sprostował oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 6 wyroku prawidłowo określając wysokość należnej opłaty sądowej w sprawie.

Z uwagi na uzyskiwane dochody Sąd na mocy art. 627 kpk obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w łącznej kwocie 500 złotych, w tym opłatą w kwocie 380 złotych na mocy art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku nr 49 poz. 223 ze zm.).